

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

I. ÚS 298/2025-26

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Baricovej a sudcov Miroslava Duriša a Miloša Maďara (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľov 1. [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], a 2. C.V.S Senica, spol. s r.o., Kolónia, Senica, IČO 34 104 658, zastúpených JUDr. Ľubomírom Vanekom, advokátom, Potočná 169/85, Skalica proti uzneseniu Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 61Ek/2216/2023 z 27. januára 2025 takto

r o z h o d o l :

Ústavnej sťažnosti **n e v y h o v u j e .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľov a skutkový stav veci

1. Sťažovatelia sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 18. marca 2025, prijatou na ďalšie konanie uznesením ústavného súdu č. k. I. ÚS 298/2025-13 z 7. mája 2025 v časti, ktorej sa domáhajú vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), svojho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), svojho základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a svojho práva pokojne užívať svoj majetok podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) označeným uznesením okresného súdu, ktorým zamietol sťažnosť sťažovateľov proti uzneseniu vydanému vyššou súdnou úradníčkou sp. zn. 61Ek/2216/2023 z 21. februára 2024 o zastavení exekúcie a uložení povinností nahradiť trovy exekučného konania. Navrhujú napadnuté uznesenia zrušiť a vec vrátiť súdu na ďalšie konanie. Vo zvyšnej časti týkajúcej sa uznesenia vydaného vyššou súdnou úradníčkou bola ústavná sťažnosť sťažovateľov podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) odmietnutá pre nedostatok právomoci ústavného súdu na jej prerokovanie.

2. Exekúcia sťažovateľov (oprávnených 1 a 2) bola zastavená v celom rozsahu podľa § 61k ods. 1 písm. a) Exekučného poriadku. Zánik vymáhaného nároku (náhrada trov právneho zastúpenia v sume 5 159,71 eur) po vzniku exekučného titulu (výrok I uznesenia Okresného súdu Senica č. k. 5C/61/2014-445 z 9. decembra 2021) súd považoval za preukázaný z predloženého potvrdenia o zrealizovaní transakcie z 29. decembra 2021. Z obsahu potvrdenia v časti „informácie pre príjemcu“ vyplynulo, že tohto dňa bola z účtu právneho zástupcu povinnej () na účet právneho zástupcu oprávnených (sťažovateľov) uskutočnená platba vo výške 5 159,71 eur s informáciou pre príjemcu: „ – trovy podľa uznesenia OS Senica sp. zn. 5C/61-2014-445 z 09.12.2021. “

3. Exekučnému konaniu sťažovateľov predchádzalo exekučné konanie , ktorá v konaní vedenom pred Okresným súdom Senica sp. zn. 5C/61/2014 vystupovala v procesnej pozícii žalovanej v 3. rade. Podkladom exekúcie bol exekučný titul – (pôvodné) uznesenie Okresného súdu Senica č. k 5C/61/2014-413 z 20. apríla 2021, ktoré vo výroku III uložilo povinnej zaplatiť žalovanej v 3. rade náhradu trov právneho zastúpenia v sume 5 154,97 eur, ktorý nebol (následným) uznesením Okresného súdu Senica č. k. 5C/61/2014-445 z 9. decembra 2021 dotknutý. Okresný súd uznesením sp. zn. 48Ek/1013/2023 z 21. augusta 2023 zastavil exekúciu žalovanej v 3. rade v celom rozsahu podľa § 61k ods. 1 písm. a) Exekučného poriadku. Považoval za preukázané riadne a včasné splnenie povinnosti uloženej exekučným titulom – potvrdením o zrealizovaní transakcie z 29. decembra 2021, keď povinná prostredníctvom svojho právneho zástupcu vyplatila na účet právneho zástupcu oprávnenej sumu vo výške 5 159,71 eur s informáciou pre príjemcu: „ – trovy podľa uznesenia OS Senica sp. zn. 5C/61-2014-445 z 09.12.2021. “ Okresný súd dodal, že oprávnená (žalovaná v 3. rade) sa vyjadrila k tejto skutočnosti tak, že plnenie v prospech oprávnenej bolo uhradené na účet tak, ako uviedla povinná.

II.

Argumentácia sťažovateľov

4. Sťažovatelia v exekučnom konaní argumentovali tým, že povinná totožným potvrdením (výpisom z účtu) preukazovala úhradu pohľadávky v dvoch rozličných exekučných konaniach (tak v prospech sťažovateľov, ako aj v prospech žalovanej v 3. rade). Suma 5 159,71 eur bola 29. decembra 2021 vynaložená len na trovy pre žalovanú v 3. rade. Dosiaľ však nebola uhradená náhrada právneho zastúpenia sťažovateľom.

5. Proti napadnutému uzneseniu o zastavení exekúcie a o uložení povinnosti nahradiť trovy exekučného konania sťažovatelia podali túto ústavnú sťažnosť, v ktorej namietajú porušenie práva na spravodlivé konanie (odňatím možnosti sťažovateľom konať pred súdom) a práva na ochranu majetku, argumentujúc nedostatočným odôvodnením napadnutých rozhodnutí, nesprávnym právnym posúdením a nesprávnym vyhodnotením dôkazov. Spochybňujú, že dôkaz predložený povinnou v exekučnom konaní (potvrdenie o úhrade sumy) mohol privodiť zastavenie ich exekúcie z dôvodu splnenia vymáhaného nároku. Tvrdenia a obranu povinnej v exekučnom konaní považujú za zavádzajúcu (klamlivú) a postup súdu, ktorý to konvalidoval a pripísal na ich ťarchu, považujú za ústavne neudržateľný. Súdu vytykajú aj prísne formalistický príklon k písomnej poznámke uvedenej pri úhrade, ktorá jednoznačne netvrdí, komu bolo plnenie určené.

III.

Vyjadrenie okresného súdu, zúčastnenej osoby a replika sťažovateľov

III.1. Vyjadrenie okresného súdu:

6. Na výzvu ústavného súdu podpredseda okresného súdu reagoval vo vyjadrení sp. zn Spr 4047/25 doručenom ústavnému súdu 30. mája 2025, ku ktorému pripojil vyjadrenie zákonnej sudkyne k vecnej stránke podanej ústavnej sťažnosti.

7. Podľa názoru zákonnej sudkyne je ústavná sťažnosť nedôvodná, len opakuje skutkový stav a veľmi plytko opisuje napádaný postup exekučného súdu, avšak s minimálnou ústavnoprávnou argumentáciou. Trvá na argumentácii v odôvodnení napadnutého uznesenia a je toho názoru, že je správna a ústavnoprávne konformná. Odôvodnenie je dostatočné a relevantné, umožňujúce pochopiť spôsob, ako dospel súd k svoju záveru. Súd vo veci nepristúpil k dôkazom formalisticky, ale riadne v súlade s príslušnými procesnými predpismi.

8. Čo sa týka rozhodujúceho dôkazu – potvrdenia o zrealizovaní transakcie – uvádza, že právny zástupca sťažovateľov bol právnym zástupcom aj v konaní vedenom pred okresným súdom pod sp. zn. 48Ek/1013/2023, v ktorom povinná prvýkrát uplatnila predmetný dôkaz. Platba bola pritom realizovaná priamo na účet právneho zástupcu. Z tohto pohľadu považuje tvrdenie sťažovateľov o tom, že neboli účastníkmi už uvedeného konania a že sa nemohli brániť, za maximálne zavádzajúce. Právny zástupca sťažovateľov v konaní pod sp. zn. 48Ek/1013/2023 namiesto toho, aby na danej exekúcii trval, pretože povinná nesplnila dlh voči tam oprávnenej [REDAKOVANÉ], nerozporoval nesprávnosť a nerelevantnosť tohto dôkazu a nepodal sťažnosť proti uzneseniu o zastavení exekúcie. Zmätenosť právneho zástupcu v konaní pod sp. zn. 48Ek/1013/2023 podľa zákonnej sudkyne symbolicky ilustruje aj jeho vyjadrenie k návrhu na zastavenie exekúcie týkajúce sa nesprávneho označenia oprávneného, v ktorom navrhol, aby ako osoby oprávnené boli označení sťažovateľa.

9. Zákonná sudkyňa zásadne trvá na tom, že povinná podala jednoznačný dôkaz o úhrade svojho dlhu a súd ho musel akceptovať, lebo bol zákonný, hodnoverný a pravdivý. Pritom kladie otázky, ako mal súd tento jednoznačný dôkaz vyhodnotiť s tým, že aké by bolo odôvodnenie tejto akceptácie: že ho povinná použila v inom konaní a súd, ako aj právny zástupca ho v ňom nesprávne uznali? Argumentuje aj tým, že ak povinná daný dôkaz použila úspešne aj v inom konaní, nemôže viesť exekučný súd k tomu, že naň neprihliadne. V tomto zmysle súd nemôže akceptovať názor sťažovateľov, že nečakane založil svoje rozhodnutie na takých právnych záveroch, ktoré z vykonaného dokazovania nevyplývajú.

10. Súd sa v závere ohradzuje aj proti tvrdeniu sťažovateľov, že neprípustne prenáša zodpovednosť za klamlivé konanie a zavádzajúce tvrdenia povinnej na sťažovateľov. K tomu uvádza, že povinná v tomto konaní neklame. Pokiaľ klamlivo predložila nerelevantný dôkaz v inom konaní, v ktorom vystupoval právny zástupca sťažovateľov, tak naopak, tento svoju neobozretnosť a neopatrnosť prenáša na exekučný súd, čo musí kategoricky odmietnuť.

III.2. Vyjadrenie zúčastnenej osoby a replika sťažovateľov:

11. Zúčastnená osoba – [REDAKOVANÉ], ktorá v konaní pred okresným súdom vystupovala v procesnom postavení povinnej, nevyužila svoje právo vyjadriť sa k prijatej ústavnej sťažnosti.

12. Sťažovatelia taktiež nevyužili svoje právo vyjadriť sa k vyjadreniu okresného súdu v konaní pred ústavným súdom.

IV.

Posúdenie dôvodnosti ústavnej sťažnosti

13. Podstatou ústavnej sťažnosti je porušenie práva na spravodlivý proces (čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru) a porušenie vlastníckeho práva sťažovateľov (čl. 20 ods. 1 ústavy a čl. 1 dodatkového protokolu) uznesením okresného súdu o zamietnutí sťažnosti proti uzneseniu vyššej súdnej úradníčky o zastavení exekúcie, ktoré sťažovatelia považujú za nedostatočne odôvodnené a nesprávne právne posúdené, najmä pokiaľ ide o vyhodnotenie predloženého dôkazu, ktorým povinná preukazovala zánik vymáhaného nároku sťažovateľov.

14. V posudzovanom prípade ústavný súd identifikoval osobitý prípad preukazovania zániku pohľadávok vyplývajúcich z dvoch exekučných titulov splnením, a to totožným potvrdením o zrealizovaní transakcie predloženým povinnou v dvoch po sebe nasledujúcich (súvisiacich) exekučných konaniach. Zo sťažostnej narácie a z relevantnej časti odôvodnenia napadnutého uznesenia ústavný súd identifikoval nosnú polemiku, ako správne vyhodnotiť dôkaz predložený v posudzovanom exekučnom konaní, ktorým povinná preukazovala zánik vymáhaného nároku sťažovateľov. S istým zjednodušením možno konštatovať, že exekučný súd sa v procese vyhodnotenia tohto dôkazu v podstatnom zameral na to, čo obsahuje daný dôkaz (informácia pre príjemcu), a sťažovatelia na skutočne prejavenu vôľu povinnej plniť pohľadávku inej oprávnenej v súvisiacom exekučnom konaní. Nosná sťažostná námietka sťažovateľov spočíva v nedostatočnom odôvodnení právneho záveru exekučného súdu o zastavení exekúcie v dôsledku formalisticky vyhodnoteného dôkazu preukazujúceho zánik vymáhaného nároku.

15. Po podrobnom preskúmaní napadnutého uznesenia exekučného súdu, uznesenia exekučného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 48Ek/1013/2023, vrátane oboch exekučných titulov ústavný súd zistil, že záver súdu o hodnovernosti sporného dôkazu a jeho spôsobilosti privodiť zastavenie exekúcie z dôvodu splnenia vymáhaného nároku je primerane a správne vysvetlený (por. bod 23 napadnutého uznesenia) a neindikuje možnosť vysloviť porušenie označených práv sťažovateľov.

16. Nosnú námietku sťažovateľov o neprihliadnutí na výslovné tvrdenie povinnej o splnení iného dlhu v inom exekučnom konaní (sp. zn. 48Ek/1013/2023) ústavný súd považuje za nedôvodnú. Exekučný súd túto nespornú skutočnosť neopomenul. V tejto súvislosti treba uviesť, že vo veci vniesol relevantné pochybnosti o správnosti vyhodnotenia dôkazu v predošlom exekučnom konaní. Aj podľa ústavného súdu bolo na mieste sa voči tomu brániť, keďže z identifikačných údajov predloženého potvrdenia o zrealizovaní transakcie (por. bod 2 tohto nálezu) vyplýva, že tento dôkaz zjavne nepreukazuje plnenie dlhu (5 154,97 eur) uvedeného v exekučnom titule (uznesenie Okresného súdu Senica č. k. 5C/61/2014-413), ktoré bolo predmetom exekúcie vedenej pod sp. zn. 48Ek/1013/2023 (por. bod 3 tohto nálezu). Avšak ak sa oprávnená ([REDAKOVANÉ]), zastúpená tým istým právnym zástupcom ako sťažovatelia, nebránila proti zastaveniu exekúcie, aj podľa

názoru ústavného súdu nie je možné jej procesnú pasivitu konvalidovať v posudzovanom exekučnom konaní. Argumentácia sťažovateľov o tom, že oprávnená nemala v súvisiacom exekučnom konaní žiaden zákonný dôvod spochybňovať výslovné prehlásenie povinnej o úhrade platby, nezaváži, najmä pokiaľ bolo uvedené tvrdenie povinnej založené na zjavne nerelevantnom a klamlivom dôkaze. Z uvedených dôvodov nie je ani sťažnostná argumentácia o neprípustnom prenesení zodpovednosti za zavádzajúce konanie povinnej na sťažovateľov dôvodná, keďže opomína už uvedené nevyužitie všetkých dostupných zákonných možností obrany proti nesprávnemu vyhodnoteniu dôkazu v predošlom (súvisiacom) exekučnom konaní.

17. Ústavný súd preto sumarizuje, že exekučný súd riadne vyhodnotil a odôvodnil, že predložený dôkaz o zániku vymáhaného nároku splnením, ktorého identifikačné údaje jednoznačne preukazujú, že povinná predmetnou transakciou uhradila pohľadávku sťažovateľov vyplývajúcu z exekučného titulu, na podklade ktorého bola vedená exekúcia. Z tohto dôvodu je výroková časť uznesenia o zamietnutí sťažnosti sťažovateľa správna a ústavne udržateľná.

18. Z týchto dôvodov ústavný súd podľa § 133 ods. 1 zákona o ústavnom súde *a contrario* ústavnej sťažnosti sťažovateľov v celom rozsahu nevyhovel. Vzhľadom na uvedené bolo už bez právneho dôvodu rozhodovať o ďalších procesných návrhoch sťažovateľov, ktoré by mali oporu len vo vyslovení porušenia ich základných práv.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 6. augusta 2025

Jana Baricová
predsedníčka senátu